

Sygn. akt III KK 506/19

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 listopada 2019 r.,
w sprawie **W.S.** i **G.K.**,
skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,
kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w T.
z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych W.S. i G.K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt II K (...), W.S. został uznany za winnego tego, że:

1. w okresie od maja 2008 r. do lipca 2008 r., działając ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 175, poz. 1485 ze zm. - dalej zwaną ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii), trzykrotnie przywiózł z Holandii do T. oraz wprowadzał do obrotu w T., G., G., P. i S., środki odurzające w znacznej ilości, w postaci co najmniej kilkudziesięciu kilogramów marihuany oraz substancje psychotropowe w znacznej ilości, w postaci: co najmniej kilku tysięcy tabletek ekstazy i nieustalonej ilości metaamfetaminy,

tj. przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do 8 czerwca 2010 r. – art. 4 § 1 k.k.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które – po zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. – na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzono mu karę 6 lat pozbawienia wolności oraz karę 120 stawek dziennych grzywny, przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej jest równoważna kwocie 100 złotych; ponadto na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono od oskarżonego W. S. nawiązkę w wysokości 10.000 złotych na rzecz Polskiego Towarzystwa Zapobiegania Narkomanii Oddział w T.;

2. w dniu 24 sierpnia 2009 r. w W. na terenie Aresztu Śledczego w W. w celu wywarcia wpływu na W.B. jako podejrzanym groził mu i jego rodzinie pozbawieniem życia w przypadku nieodwołania przez W.B. niekorzystnych dla niego wyjaśnień, złożonych w toku śledztwa o sygn. V Ds. (...), dotyczących udziału podejrzanego w obrocie środkami odurzającymi, tj. przestępstwa z art. 245 k.k., za które wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w T., na podstawie art. 85 § 1-3 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności ,orzeczonych wobec oskarżonego W.S. wymierzył mu karę łączną 6 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem Sądu Okręgowego w T. G.K. został uznany za winnego tego, że:

1. w dniu 27 kwietnia 2009 r. w T., chcąc aby W.B. oraz A.P. dokonali czynu zabronionego, polegającego na przywozie wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. znacznej ilości środków odurzających w postaci kokainy o wadze 6,336 kg brutto z B., przez P. na teren Rzeczypospolitej Polskiej, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, iż z polecenia sprawcy kierowniczego będącego inną ustaloną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, jako kierowca zawiózł samochodem W.B. oraz A.P. na lotnisko w W. wiedząc, w jakim celu ww. zamierzają udać się w podróż,

tj. przestępstwa z art.18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do 8 czerwca 2010 r. (art. 4 § 1 k.k.), za które - po zastosowaniu art. 19 § 1 k.k. - na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k., wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę 50 stawek dziennych grzywny, przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej jest równoważna kwocie 100 złotych;

2. we wrześniu 2008 r. w T., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci co najmniej 3,5 kg kokainy w ten sposób, że:

1. we wrześniu 2008 r. pośredniczył w zbyciu co najmniej 500 gramów środka odurzającego w postaci kokainy, odbierając ją od innej ustalonej osoby, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, a następnie przekazał W.B. w celu dalszego zbycia A.L.;
2. we wrześniu 2008 r. pośredniczył w zbyciu znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy w łącznej ilości co najmniej 3 kg w ten sposób, iż środek ten zapakowany w sześciu paczkach, po 0,5 kg w każdej, umieszczonych w walizce odebrał od innej ustalonej osoby, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, przekazał W.B. w celu ich przechowania, a następnie przyprowadził nieustalonego mężczyznę, który środek ten odebrał, przekazując W.B. kwotę 23 000 zł, którą W.B. oddał innej ustalonej osoby, której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania,

tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do 8 czerwca 2010 r. (art. 4 § 1 k.k.) w zw. z art. 12 k.k., za które – na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. - wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę 50 stawek dziennych grzywny, przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej jest równoważna kwocie 100 złotych.

Sąd Okręgowy w T., na podstawie art. 85 § 1-3 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny, orzeczonych wobec G.K., wymierzył mu karę łączną 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 70 stawek dziennych grzywny, przyjmując, że wysokość jednej stawki dziennej jest równoważna kwocie 100 złotych.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca W.S., który podnosząc zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych oraz zarzuty obrazy prawa procesowego, mające wpływ na treść wydanego orzeczenia (art. 4 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 351 § 1 k.p.k.; art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 171 § 1 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 370 § 1 k.p.k., art. 171 § 1 i 4 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 358 k.p.k., art. 471 k.p.k., art. 402 § 3 k.p.k. i art. 404 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 442 § 3 k.p.k.; art. 6 k.p.k. w zw. z art. 156 § 1 k.p.k.; art. 6 k.p.k. w zw. z art. 401 § 1 k.p.k., art. 6 k.p.k. w zw. z art. 399 § 2 k.p.k.; art. 405 k.p.k. art. 409 k.p.k. i art. 167 k.p.k., art. 402 § 3 k.p.k. art. 404 § 1 i 2 k.p.k., art. 6 k.p.k. w zw. z art. 409 k.p.k., art. 167 k.p.k.; art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k.; art. 41 § 1 k.p.k., art. 42 § 1 k.p.k., art. 42 § 1 i 4 k.p.k., art. 442 § 2 k.p.k., art. 214 § 2 pkt 1 k.p.k.) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie W.S. od przypisanych mu przestępstw, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Wyrok Sądu Okręgowego w T. został zaskarżony również przez obrońcę G.K., który podnosząc zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych oraz obrazy przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść wyroku (art. 4 k.p.k. w zw. z art. 351 § 1 k.p.k. w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 2 czerwca 2003 r. w sprawie określenia szczegółowych zasad wyznaczania i losowania składu orzekającego, Dz.U. 107, poz. 1007; art. 171 § 1 i 4 k.p.k., art. 171 § 1 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 370 § 1 k.p.k.; art. 171 § 1 i 4

k.p.k.; art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 358 k.p.k., art. 471 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 402 § 3 k.p.k. i art. 404 § 1 i 2 k.p.k.; art. 7 k.p.k., art. 442 § 3 k.p.k.; art. 6 k.p.k. w zw. z art. 378 § 2 k.p.k.; art. 41 § 1 i art. 42 § 1 i 4 k.p.k.; art. 399 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.; art. 442 § 2 k.p.k.; art. 405 k.p.k., art. 410 k.p.k.; art. 409 k.p.k.; art. 167 k.p.k.), a także formułując zarzut rażącej niewspółmierności kary, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie G.K. od przypisanych mu przestępstw, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, bądź zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i wymierzenie temu oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 6 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że:

1. uchylił rozstrzygnięcie o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny, orzeczonych wobec G.K.;
2. przyjął za podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności za pierwszy z przypisanych G.K. czynów, w miejsce art. 19 § 1 k.k. - art. 19 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. i art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzył mu karę dwóch lat pozbawienia wolności oraz karę 50 stawek dziennych grzywny przyjmując, że wysokość jednej stawki jest równoważna kwocie 100 złotych;
3. na podstawie art. 85 § 1 - 3 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny, orzeczonych wobec G.K., wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności i karę łączną 70 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych;
4. w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od wyroku Sądu drugiej instancji kasacje wnieśli obrońcy obu skazanych.

Obrońca W.S. sformułował zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, mającego wpływ na treść orzeczenia:

1. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. przez nierozważenie wszystkich zarzutów i wniosków podniesionych przez oskarżonego w apelacji z dnia 10 sierpnia 2018 r.;
2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez nieprawidłowe przeprowadzenie postępowania dowodowego oraz dowolną, a nie

swobodną ocenę przeprowadzonych dowodów oraz nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, które przemawiały na korzyść oskarżonego, co w rezultacie doprowadziło do wadliwej oceny stanu faktycznego;

3. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 425 § 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. przez zaniechanie przeprowadzenie środków dowodowych wnioskowanych przez obronę w wywiedzionym środku apelacyjnym, a to m.in. ponowne przesłuchanie M.O. czy przesłuchanie T.N., M.D., M.C., które pozwoliłyby na krytyczną weryfikację depozycji W.B. ;

4. art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. przez zaniechanie uwzględnienia przez Sąd Apelacyjny faktu, że Sąd Okręgowy w T. nie wywiązał się ze wszystkich zapatrywań prawnych i wskazań wskazanych w uprzednio prowadzonej sprawie o sygn. akt II AKa (...).

Na podstawie tych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi Apelacyjnemu w (...).

Obróńca G.K. podniosła następujące zarzuty:

I. rażącej obrazą przepisów prawa procesowego, mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia:

a) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez nienależyte i niewłaściwe rozpoznanie zarzutów apelacyjnych, z wypaczeniem istoty treści zarzutów apelacyjnych, w oderwaniu od wyrażonego przez apelującego poglądu prawnego, w sposób dowolny z naruszeniem zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, dotyczących wadliwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, poczynionej przez Sąd pierwszej instancji oraz sposobu całokształtu przesłuchania przez ten Sąd W.B. oraz A.P., które to odbyły się z naruszeniem przepisów postępowania, wskutek czego Sąd pierwszej instancji ustalił błędny stan faktyczny i przeprowadził niewłaściwą analizę rekonstrukcji inkryminowanego zdarzenia;

b) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 171 § 1 i 4 k.p.k. poprzez nienależyte i niewłaściwe rozpoznanie zarzutów apelacyjnych, z wypaczeniem istoty treści zarzutów apelacyjnych, w oderwaniu od wyrażonego przez apelującego poglądu prawnego, dotyczącego nieprawidłowego przesłuchania

świadków W.B. i A.P. - w sytuacji, gdy przesłuchanie wskazanych świadków odbyło się poprzez narzucanie im przez Przewodniczącego składu orzekającego schematu i konwencji zeznań, tym samym uniemożliwiając świadkom swobodnej i spontanicznej wypowiedzi; przy czym przesłuchanie świadka W.B. nastąpiło również z naruszeniem art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 370 § 1 k.p.k., tj. w sposób całkowicie oderwany od zasady kontradyktoryjności procesu karnego i ograniczenie możliwości zadawania pytań zarówno przez obrońcę, jak i oskarżonego w zakresie wyznaczonym przez Sąd, a analiza powyższych zarzutów przez Sąd odwoławczy ograniczyła się wyłącznie do aspektu leksykalnego i tym samym skutkowałą wyrażeniem błędnego poglądu prawnego w kwestii sformułowanego zarzutu;

c) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 358 k.p.k. i art. 147 k.p.k. poprzez niewłaściwe rozpoznanie zarzutu dotyczącego braku obiektywizmu i bezstronności Sądu w zakresie negatywnego rozstrzygania wniosków oskarżonych w przedmiocie utrwalania przebiegu rozprawy za pomocą stosownych urządzeń technicznych w sytuacji, gdy brak było podstawy faktycznej i prawnej do udzielenia odmownej decyzji;

d) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 351 § 1 k.p.k. w zw. z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie określenia zasad wyznaczania i losowania składu orzekającego poprzez nienależyte i niewłaściwe rozpoznanie zarzutu apelacyjnego dotyczącego nieprawidłowego przydziału sprawy Przewodniczącemu Wydziału, co wskazuje na swobodę i dowolność w przydziale tej sprawy z naruszeniem obowiązujących przepisów stanowiących gwarancję realizacji zasady obiektywizmu Sądu;

e) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. i art. 42 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez nienależyte i niewłaściwe rozpoznanie zarzutu apelacyjnego, dotyczącego naruszenia przez Sąd pierwszej instancji normy art. 41 § 1 k.p.k. oraz art. 42 § 1 k.p.k. - w oderwaniu od istoty prawnej i faktycznej treści zarzutu, poprzez jego wybiórczą analizę oraz brak odniesienia do całokształtu przebiegu postępowania przed Sądem pierwszej instancji;

f) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k. i art. 366 § 2 k.p.k. poprzez niewłaściwie i nienależyte rozpoznanie treści zarzutu

apelacyjnego, dotyczącego naruszenia przez Sąd pierwszej instancji zasady kontrydiktoryjności — w oderwaniu od istoty prawnej zarzutu, poprzez jego lakoniczną analizę prawną skutkującą uznaniem, iż Sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a nadmierna ingerencja Przewodniczącego miała charakter porządkowy;

g) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 378 § 2 k.p.k. poprzez nienależyte i niewłaściwe rozpoznanie zarzutu, z oderwaniem od wyrażonego przez apelującego poglądu prawnego, skutkującego błędnym uznaniem prawidłowości działania Sądu pierwszej instancji;

h) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nienależyte i niewłaściwe rozpoznanie zarzutu apelacyjnego — dotyczącego naruszenia przez Sąd pierwszej instancji normy art. 410 k.p.k. - w oderwaniu od istoty prawnej i treści zarzutu, poprzez jego powierzchowną i lakoniczną analizę, w sytuacji gdy Sąd I instancji opart rozstrzygnięcie o okoliczności nie podlegające ujawnieniu w toku rozprawy wobec wyłączenia do odrębnego rozpoznania sprawy D.B. i zaniechania dopuszczenia dowodu z zeznań ww. w charakterze świadka, czym wyeliminowano procesowo wątek tej osoby, przy czym kwestia jego odpowiedzialności karnej chroniona jest zasadą domniemania niewinności;

i) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 442 § 3 k.p.k. poprzez wypaczenie treści zarzutu dotyczącego niezrealizowania wytycznych Sądu Apelacyjnego przy uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania i rozpoznanie powyższego zarzutu w sposób oderwany od prezentowanego poglądu prawnego przez apelującego i tym samym jego niewłaściwe i nienależyte rozpoznanie w sprzeczności z realiami niniejszego postępowania;

II. rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, której dolegliwość jest efektem naruszenia przez Sąd Apelacyjny powyżej wskazanych przepisów, a także poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i opieranie ustaleń faktycznych na błędnych ustaleniach poczynionych uprzednio przez Sąd pierwszej instancji, albowiem brak jest w sprawie jakichkolwiek dowodów, jakoby skazany działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także na okoliczność, jakoby skazany

posiadał jakiekolwiek informacje na temat tego, co znajduje się w przewożonej przez niego paczce bądź w jaki sposób miał udzielić pomocy w popełnieniu przestępstwa w sytuacji, gdy nie wiedział on o celu podróży W.B. i A.P., a także poprzez brak uwzględnienia i zachowania skazanego po popełnieniu przestępstwa, tj. obraży tym samym art. 458 k.p.k. w zw. art. 53 § 1 i § 2 k.k.

Na podstawie tych zarzutów skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego G.K., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroków Sądu pierwszej i drugiej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie skazanemu kary o charakterze wolnościowym — kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat.

Prokurator w odpowiedziach na kasacje wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacje są oczywiście bezzasadne. Pomimo mnogości sformułowanych zarzutów i obszerności uzasadnienia argumentacja autorów kasacji nie wykazała rażącego naruszenia prawa przez Sąd odwoławczy.

Odnosząc się szczegółowo do zarzutów podniesionych w kasacji obrońcy W.S., należy stwierdzić, że zarzut obraży art. 433 § 1 i 2 k.p.k. jest ogólnikowy do tego stopnia, że nawet z lektury uzasadnienia odnoszącego się do tego zagadnienia nie sposób dociec, na czym konkretnie miałyby polegać uchybienie Sądowi odwoławczemu. Jeśli w intencji autora kasacji zarzut ten miał stanowić prolog do prezentacji następnych zarzutów, to taki sposób sformułowania kasacji, mnożący gołosłowne zarzuty nie może zasługiwać na aprobatę, zwłaszcza jeśli uwzględni się, że autorem kasacji jest pełnomocnik profesjonalny.

Drugi zarzut również jest oczywiście chybiony, albowiem Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, a zatem nie mógł dokonywać własnej oceny dowodów. Kwestionowanie na początku uzasadnienia drugiego zarzutu sprawstwa W.S. wskazuje na polemikę z ustaleniami faktycznymi poczynionymi w sprawie przez Sąd pierwszej instancji, co z oczywistych względów

jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym.

Kolejny zarzut dotyczący zaniechania przeprowadzenia dowodów przez Sąd odwoławczy nie został w ogóle uzasadniony. Warto zauważyć, że jest on bardzo podobny do zarzutu sformułowanego w pkt. 23 *petitum* apelacji (s. 8 - 9), do którego odniósł się Sąd odwoławczy na s. 78-80, wskazując na zasadność decyzji Sądu *meriti* co do oddalenia wniosków dowodowych, dotyczących przesłuchania szeregu świadków, w tym tych wskazanych w *petitum* kasacji, tj. M.O., M.D., M.C..

Jeśli chodzi o ostatni zarzut, dotyczący weryfikacji wywiązania się przez Sąd pierwszej instancji z uwzględnienia wskazań, o których mowa w art. 442 § 3 k.p.k., to wprawdzie Sąd odwoławczy odniósł się do tego zagadnienia bezpośrednio jedynie fragmentarycznie, omawiając jeden z zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy G. K. (s. 98 uzasadnienia), to jednak pod względem merytorycznym zbadał prawidłowość procedowania Sądu *meriti* w zakresie jedyne go kategorycznego wskazania Sądu Apelacyjnego w (...), wyrażonego w wyroku z dnia 26 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKa (...), tj. przesłuchania W. B., do którego doszło podczas ponownego rozpoznania sprawy w 2014 r. Sąd odwoławczy wnikliwie zweryfikował ocenę zeznań tego świadka, co prowadzi do wniosku, że kontrola instancyjna w tym zakresie nie jest dotknięta rażącym naruszeniem art. 433 § 2 k.p.k., skoro jedynie formalnie zarzut ten nie został rozpoznany. Tym bardziej więc takie li tylko formalne uchybienie nie mogło mieć wpływu na treść wyroku.

Odnosząc się do treści kasacji obrońcy G.K., należy stwierdzić, że pomimo wielości sformułowanych zarzutów i obszerności uzasadnienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia argumentacja zaprezentowana przez jej autora stanowi na każdym polu argumentacji jedynie polemikę ze stanowiskiem Sądu odwoławczego, sprowadzającą się do wyrażania własnych poglądów nt. zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i podnoszonych w apelacji uchybień Sądu pierwszej instancji, zamiast wykazywać wadliwość stanowiska Sądu *ad quem* w zakresie rozpoznania odpowiednich zarzutów. Chociaż, jak deklaruje skarżący na s. 5 kasacji, zarzuty odnoszą się do uchybień Sądu odwoławczego, to już ich uzasadnienie uznać należy za próbę wywołania ponownej kontroli instancyjnej, co rzecz jasna w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne. Z

tego względu odniesienie się do poszczególnych zarzutów ograniczono generalnie do wskazania na odpowiednią część rozważań Sądu odwoławczego, których trafności skarżący nie podważył (*por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2017 r., III KK 185/17, Prok.i Pr.-wkl. 2018/1/3, LEX nr 2420315; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., IV KK 104/05, LEX nr 200311*). Wytknąć też trzeba autorowi kasacji, że układ treści jej uzasadnienia nie odpowiada kolejności sformułowanych zarzutów, co przy braku jakiegokolwiek podziału treści wyводу wg poruszanych zagadnień (przez umieszczenie w tekście tytułów, podtytułów), znacząco utrudnia lekturę kasacji i nie pozwala na prawidłowe odczytanie zarzutu wskazanego w pkt. g *petitum* kasacji.

Ustosunkowując się do zarzutów dotyczących oceny relacji procesowych W.B., należy stwierdzić, że kontrola instancyjna w tym zakresie została przeprowadzona prawidłowo, a biorąc pod uwagę wnikliwość rozważań Sądu pierwszej instancji, stanowisko Sądu odwoławczego mogło bazować na uwagach Sądu *meriti* (zob. s. 57, s. 104 - 106 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*). Jeśli zaś chodzi o problematykę prawidłowości przesłuchania W.B. i A.P., to Sąd odwoławczy również rozważył te zagadnienia, czemu dał wyraz na s. 68 - 75 uzasadnienia. W tym miejscu warto od razu stwierdzić, że nie zasługuje na uwzględnienie zarzut wskazujący na wadliwe rozpoznanie zarzutu naruszenia zasady kontradyktoryjności przez Sąd pierwszej instancji. Sąd odwoławczy przeanalizował szczegółowo sposób prowadzenia postępowania dowodowego przez przewodniczącego składu orzekającego i nie dopatrył się w tym zakresie żadnych uchybień (zob. s. 68-72 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*).

Uwadze Sądu drugiej instancji nie umknęło także zagadnienie odmowy utrwalania przebiegu rozprawy przed Sądem Okręgowym w T.. Stanowisko Sądu *ad quem* wyrażone na s. 58 - 59, uznające obawę o swobodę wypowiedzi W. B. za okoliczność uzasadniającą taką odmowę, jest trafne i znajduje potwierdzenie w fakultatywnym charakterze rejestrowania przebiegu rozprawy (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 maja 2016 r., II AKa 285/15, LEX nr 2166527). W przepisie tym wprowadzie nie ma przesłanek odnoszących się do ww. okoliczności, ale decyzja sędziego przewodniczącego związana jest z jego obowiązkiem czuwania nad prawidłowym przebiegiem rozprawy (art. 366

§ 1 k.p.k.).

Za oczywiście bezzasadny należy uznać także zarzut związany z wyznaczaniem składu orzekającego. Rozważania Sądu odwoławczego w tym zakresie (zob. s. 39 - 41) spełniają optymalnie standard rzetelnej kontroli instancyjnej, wypracowany przez orzecznictwo na gruncie art. 457 § 3 k.p.k. Obszernie Sąd drugiej instancji rozważył zarzut obrazy art. 41 § 1 k.p.k. i art. 42 § 1 k.p.k. (zob. s. 31-37 uzasadnienia), nie znajdując podstaw do stwierdzenia obrazy tych unormowań przez Sąd pierwszej instancji. Wyrażona w tym zakresie argumentacja skarżącego stanowi zaprezentowanie własnej oceny instytucji *iudex suspectus*, nie podważając w najmniejszym nawet stopniu stanowiska Sądu *ad quem*. Warto w tym kontekście podkreślić, że nie jest trafny pogląd autora kasacji, zgodnie z którym wytoczenie przez oskarżonych powództwa o naruszenie dóbr osobistych przez przewodniczącego składu orzekającego stanowi niewątpliwie okoliczność, uzasadniającą wyłączenie sędziego na podstawie art. 41 § 1 k.k. Może bowiem dojść do takiej sytuacji, jak w niniejszej sprawie którą trafnie scharakteryzował Sąd odwoławczy (zob. s. 37), że oskarżeni będą nadużywać praw podmiotowych i instrumentalnie traktować uprawnienia procesowe, by stworzyć okoliczności służące do kwestionowania obiektywizmu sędziego. Nie każde zatem wytoczenie powództwa w sprawie cywilnej przez oskarżonych będzie stwarzać wątpliwości co do bezstronności sędziego, uzasadniające jego wyłączenie od orzekania w sprawie.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut wadliwego rozpoznania zarzutu odnoszącego się do zeznań D.B. oraz wyłączenia jego sprawy do odrębnego postępowania, o czym przekonuje lektura uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem* (zob. s. 49-51 uzasadnienia), a czego nie podważa jedynie polemiczna w swej treści argumentacja wyrażona w kasacji, w której dokonuje się własnej interpretacji fragmentu wyroku Sądu pierwszej instancji (s. 53 - 54 kasacji) i wyprowadza z niej wnioski co do obrazy przez Sąd *meriti* art. 410 k.p.k.

Jeśli chodzi o wadliwe rozpoznanie zarzutu obrazy art. 442 § 3 k.p.k., to w tym zakresie poczyniono już uwagi na gruncie analizy zarzutów wyrażonych w kasacji obrońcy W.S. a argumentacja obrońcy G.K. nie przedstawia nowych aspektów tego zarzutu, do których należałoby się odnieść, a jedynie prezentuje

własną ocenę sposobu procedowania Sądu pierwszej instancji odnośnie do przeprowadzenia dowodu z zeznań W.B., co nie przystaje do ram postępowania kasacyjnego i samego zarzutu, mającego dotyczyć postępowania przed Sądem drugiej instancji.

Na koniec należy stwierdzić, że wobec oczywistej bezzasadności zarzutów obrazy prawa, które w przekonaniu skarżącego mogłyby mieć wpływ na wymiar kary orzeczonej wobec G.K., nie może zasługiwać na uwzględnienie zarzut rażącej niewspółmierności kary. Sama zresztą redakcja i uzasadnienie tego zarzutu prowadzą się do kwestionowania ustaleń faktycznych, dokonanych przez Sąd pierwszej instancji oraz wskazywania na zachowanie się ww. skazanego po popełnieniu przestępstwa, co pozostaje poza zakresem rozpoznania sądu kasacyjnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k.

as